

Sygn. akt I CZ 10/16

POSTANOWIENIE

Dnia 4 marca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska (przewodniczący)

SSN Marian Kocon (sprawozdawca)

SSN Barbara Myszka

w sprawie z powództwa G. G.

przeciwko M. I.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 4 marca 2016 r.,

zażalenia powódki na wyrok Sądu Okręgowego w R.

z dnia 15 września 2015 r.,

uchyla zaskarżony wyrok.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 15 września 2015 r. Sąd Okręgowy w R. uchylił wyrok Sądu Rejonowego w R. z dnia 7 sierpnia 2014 r., w sprawie z powództwa G. G. przeciwko M. I., o zapłatę.

Orzeczenie zaskarżyła powódka zarzucając naruszenie m. in. art. 386 § 4 k.p.c. Powódka wniosła o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego, ewentualnie o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 386 § 4 k.p.c., poza wypadkami określonymi w § 2 i 3, sąd drugiej instancji może uchylić zaskarżony wyrok i przekazać sprawę do ponownego rozpoznania tylko w razie nierozpoznania przez sąd pierwszej instancji istoty sprawy albo gdy wydanie wyroku wymaga przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości. Treść omawianych przepisów wskazuje, że możliwość uchylenia wyroku przez sąd drugiej instancji została ograniczona wyłącznie do sytuacji wyczerpująco w tych przepisach wymienionych. Oznacza to, że nie ma podstawy do dokonywania wykładni rozszerzającej przesłanki „nierozpoznania istoty sprawy” (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 grudnia 2012 r., II CZ 141/12, niepubl., postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 marca 2013r., II CZ 193/12, niepubl.).

Orzecznictwo Sądu Najwyższego jednolicie przyjmuje, że nierozpoznanie istoty sprawy w rozumieniu art. 386 § 4 k.p.c. występuje wtedy, gdy sąd pierwszej instancji zaniechał zbadania materialnej podstawy żądania pozwu lub zarzutów merytorycznych przeciwstawionych zgłoszonemu roszczeniu. W rozważanej sprawie taka sytuacja nie występuje. Trzeba podkreślić, że Sąd Okręgowy nie wykluczył skuteczności podniesionego przez pozwanego zarzutu zasiedzenia służebności gruntowej przejazdu i przechodu. Podniósł jedynie, że Sąd Rejonowy nie wyjaśnił jaka jest szerokość pasa gruntu, po którym jest realizowana służebność. Z uwagi na treść art. 386 § 4 *in fine* k.p.c. takie braki nie mogą stanowić przyczyny uchylenia i mogły zostać samodzielnie uzupełnione przez Sąd Okręgowy.

Trzeba też podkreślić, że obecny model postępowania cywilnego zakłada, że druga instancja stanowi instancję merytoryczną, w ramach której rozpoznanie sprawy powinno nastąpić *ex novo* i zakończyć się wydaniem merytorycznego rozstrzygnięcia kończącego spór pomiędzy stronami.

Z tych względów Sąd Najwyższy postanowił jak wyżej.

eb